

Mál nr. 120/2013**M****og****vátryggingafélagið X v/ ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar A****og****vátryggingafélagið X v/ ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar B.****Árekstur á Skeiðavegi við Hellisholt þann 30.10.2012.****Gögn.**

46. Málskot, móttækið 22.4.2013, ásamt fylgigögnum.

47. Bréf X, dags. 5.4.2013, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Bifreiðunum A og B) var ekið suður Skeiða- og Hrunamannaveg og var B ekið á undan A. Skammt sunnan við afleggjara að bænum Hellisholti var B beygt til vinstri áleiðis inn á ómerktan vegslóða. Í sömu andrá var A ekið áleiðis vinstra megin fram úr B. Við það rákust saman vinstra framhorn B og hægri afturhurð og afturbretti B. Bjart var af degi og þurrt færi þegar áreksturinn varð. Umferð á veginum í gagnstæðar áttir er afmörkuð með hálfbrotinni miðlínu (L21), sbr. b. lið 23. gr. reglugerðar nr. 289/1995 um umferðarmerki og notkun þeirra með síðari breytingum.

Ökumaður A kvaðst hafa ekið á um 55 km hraða á klst. á eftir B. Hann hafi séð hemlaljós kvikna á B og því reiknað með að það væri verið að stöðva bifreiðina. Engin sjáanleg merki hafi verið um gatnamót framundan og hafi hann því drifið sig fram úr. Skyndilega hafi B verið beygt til vinstri og árekstur orðið.

Ökumaður B kvaðst hafa ætlað að beygja til vinstri inn á afleggjara og verið með stefnuljós kveikt. Hann hafi verið byrjaður að beygja þegar A hafi verið ekið fram úr.

Álit.

Ökumaður A ók áleiðis fram úr B þar sem hálfbrotin lína er á veginum. Samkvæmt fyrrgreindu ákvæði í b. lið 23. gr. rg. nr. 289/1995 gefur hálfbrotin lína til kynna að varhugavert sé að aka yfir hana og óheimilt nema með sérstakri varúð. Ökumaður A kvaðst hafa séð hemlaljós á B og reiknaði með að ökumaður hennar væri að stöðva. B var á hinn bóginn ekki stöðvuð heldur beygði ökumaður hennar til vinstri áleiðis inn afleggjara sem þar var. Ökumaður A hóf því framúraksturinn áður en hann gat gengið úr skugga um það með fullu öryggi hvað ökumaður B hugðist fyrir. Með því að aka fram úr B við þessar aðstæður gætti ökumaður B ekki þeirrar sérstöku varúðar sem af honum mátti krefjast, sbr. fyrrnefnt reglugerðarákvæði. Á hann því meginsök á árekstrinum. Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en ökumaður B hafi ekki vitað af ferðum A fyrir aftan sig er hann beygði. Á hann því einnig nokkra sök. Eftir atvikum öllum þykir rétt að ökumaður A beri 2/3 hluta sakar og ökumaður B 1/3 hluta sakar.

Niðurstaða.

Ökumaður A ber 2/3 hluta sakar og ökumaður B ber 1/3 hluta sakar.

Reykjavík, 23. apríl 2013.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.